

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2018, č. j. PK-DSH/1880/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 93/2018 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Domažlice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. MeDO-3648/2018-Mencl., byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 6. 11. 2017 v 17:10 hod. při řízení osobního automobilu na silnici I. třídy mezi obcemi Kdyně a Domažlice překročil maximální povolenou rychlost mimo obec o 57 km/h, když jeho naměřená rychlost činila po toleranci 147 km/h. Za tento přestupek mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu v částce 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018, č. j. PK-DSH-1880/18, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 93/2018 - 54, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku se krajský soud zabýval mimo jiné i žalobní námitkou o podjatosti všech zaměstnanců žalovaného.

[4] Ve vztahu k ní krajský soud uvedl, že žalovaný nedůvodnost námitky podjatosti dostatečně, srozumitelně a řádně odůvodnil. Podle závěru krajského soudu není možné implicitně dovodit povinnost úředníků generovat zisk z vybraných pokut v přestupkových řízeních. Dále krajský soud konstatoval, že není možné pojmout pochybnost o nepodjatosti úřední osoby pouze ze skutečnosti, že obecní rozpočet obsahuje i kapitolu týkající se pokut a že součástí platu úředníka může být i pohyblivá nenároková složka. Krajský soud se dále ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobcem uvedené argumenty o systémové podjatosti správního orgánu nemohou zavdat důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Tuto námitku žalobce tedy neshledal krajský soud důvodnou a rovněž se ztotožnil s žalovaným v tom, že je formulována zcela obecně a bez konkrétních indicií o možné podjatosti. Proto bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti provádět dokazování porovnáním rozhodovací praxe a platů či jiných odměn úředních osob a článkem, na něhož žalobce v podání ze dne 23. 3. 2018 poukazoval a který se zaměstnanců žalovaného vůbec netýkal.

[5] Podle dalšího závěru krajského soudu byla námitka podjatosti vznesená vůči zaměstnancům žalovaného podána účelově s cílem protáhnout správní řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, neboť se i přes výzvu žalovaného jednalo o námitku nedostatečně konkrétní a neprojednatelnou. Proto o ní nebylo nutné vydávat samostatné rozhodnutí a postačovalo, když se žalovaný s argumenty žalobce vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce neupřesnil žádné konkrétní okolnosti a ani v řízení nebylo zjištěno, že by zaměstnanci obou správních orgánů měli být nějak ovlivňováni tak, aby byl daný případ vyřízen určitým způsobem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel ve stanovené měsíční lhůtě od doručení usnesení výzvy k uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti, stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajský soud se totiž nijak nevyjádřil k jeho odkazu na rozsudky sp. zn. 7 As 158/2014 a sp. zn. 7 As 281/2016, ačkoliv se jednalo o totožné věci týkající nevyřízení námitky podjatosti předepsaným postupem, v nichž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o podstatnou vadu řízení. Pokud se tedy krajský soud hodlal od této judikatury odchýlit, měl uvést, z jakých důvodů tak činí, avšak takto nepostupoval. Krajský soud se nevypořádal ani s žalobními námitkami, v nichž poukazoval na nesprávnost, nelogičnost a nepřiléhavost argumentace žalovaného ohledně námitky podjatosti.

[8] Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ve vztahu k námitce podjatosti vznesené vůči zaměstnancům žalovaného.

[9] Stěžovatel konkrétně poukázal na nesprávnost závěru krajského soudu, že námitka podjatosti nebyla ani po výzvě k odstranění vad dostatečně konkrétní a projednatelná. Vymezení úředních osob jako všech zaměstnanců žalovaného, včetně hejtmana kraje je totiž dostatečně srozumitelné, neboť žalovaný by měl nepochybně vědět, kdo jsou jeho zaměstnanci i kdo je hejtmanem kraje.

pokračování

Navíc v případě námitek systémové podjatosti není třeba všechny osoby uvádět jmenovitě, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 158/2014. V námitce podjatosti uvedl zcela konkrétní důvody spočívající v poznatku, že úředníci žalovaného rozhodující o odvoláních proti rozhodnutím o přestupku jsou finančně motivováni k jejich zamítání. K ověření tohoto podezření navrhl provést dokazování porovnáním platů a rozhodovací praxe úředníků a poukázal na to, že žalovaný byl již mnohokrát neúspěšně žádán o poskytnutí informací o platech a odměnách. Na výzvu žalovaného pak doplnil, odkud se dozvěděl o systému odměňování, a odkázal na internetový článek, z něhož plyne, že obdobně postupovala i finanční správa. Nelze proto souhlasit s tím, že námitka podjatosti byla obecná ohledně jejich důvodů. S nimi se ostatně vypořádával žalovaný i krajský soud, což by nebylo možné v případě jejich nekonkrétnosti. Kromě toho není povinností účastníka řízení v námitce prokázat podjatost konkrétní úřední osoby. Taková námitka jen iniciuje proces, v rámci něhož si příslušný orgán aktivně obstarává podklady k posouzení její důvodnosti. Námitka podjatosti tak může být velmi stručná a zpravidla nemá žádné přílohy ani důkazní návrhy. Jestliže tedy navrhoval provedení určitých důkazů, činil tak nad rámec svých procesních povinností. Potřebné dokazování přitom mělo být provedeno představeným, k čemuž však nedošlo, protože se k němu námitka podjatosti ani nedostala a zabývala se jí pouze oprávněná úřední osoba.

[10] Podle stěžovatele je nesprávný také závěr krajského soudu o náležitém vypořádání námítky podjatosti v žalobou napadeném rozhodnutí. Podle zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 158/2014 a sp. zn. 7 As 281/2016 byl totiž žalovaný povinen o této námitce rozhodnout samostatným usnesením, proti němuž by bylo přípustné odvolání. Navíc o námitce podjatosti nerozhodl představený toho, vůči komu směřovala, což měl být ministr dopravy. Žalovaný pak neodkázal na žádný podklad, z něhož by vyplývalo, že uvedený systém odměňování neprovozuje, ani v tomto směru neprovedl žádné dokazování. Nikdy přitom nenamítal, že by bylo možné ve vztahu k přestupkovému řízení implicitně dovodit povinnost úředníků generovat zisk z vybraných pokut, ani že by součástí obecního rozpočtu byla kapitola týkající se pokut. Tyto úvahy krajského soudu tak byly nadbytečné a šablonovité bez dostatečného uzpůsobení na konkrétní případ.

[11] Stěžovatel rovněž rozporoval závěr krajského soudu o účelovém podání námítky podjatosti. Ta totiž byla učiněna z konkrétních důvodů a je to naopak žalovaný, kdo se zarputile brání transparentnosti odměňování svých úředníků. Existence motivačního systému odměn úředních osob není jen nepodloženou spekulací, nýbrž již byla prokázána ve finanční správě. Přitom příplatky za stíhání více případů podezření z deliktů narušuje důvěru v činnost veřejné správy i objektivitu vedení správního řízení. Účelovost námítky podjatosti pak nemůže vyplývat ani z toho, že na výzvu žalovaného nevyjmenoval všechny jeho zaměstnance, vůči nimž ji uplatnil, jak se uvádí v rozsudku krajského soudu, neboť všechny oprávněné úřední osoby ani nemůže znát. Krajský soud rovněž pominul, že reagoval na výzvu k doplnění námítky podjatosti.

[12] Stěžovatel krajskému soudu vytkl i jeho závěr, podle něhož nebyla zjištěna finanční motivace zaměstnanců rozhodnout určitým způsobem. Uvedená skutečnost totiž nebyla prokázána pouze proto, že žalovaný v tomto směru neprovedl žádné dokazování.

[13] Konečně stěžovatel vyjádřil nesouhlas jeho i svého zástupce z řad advokátů s tím, aby v nyní posuzované věci byly vyvěšeny jejich osobní údaje a zveřejněna neanonymizovaná rozhodnutí krajského soudu i kasačního soudu na webové stránce Nejvyššího správního soudu. Na podporu svého názoru o nemožnosti takového postupu předestřel rozsáhlou právní argumentaci.

[14] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka podjatosti uplatněná v dané věci se nevztahuje k systémové podjatosti, neboť v otázkách dopravních přestupků správní orgány nerozhodují o otázkách, na nichž by měly samy zájem. Na tento druh námitky tak nebylo možné uplatnit mírnější požadavky ohledně vymezení osob, které připouští judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se systémové podjatosti. Námitka podjatosti je navíc věcně nesmyslná, neboť odvolací orgán nemá žádný příjem z vybraných pokut a finanční motivace jeho zaměstnanců k zamítání odvolání tak ani z fiskálního hlediska nemá sebemenší opodstatnění. Naopak, pokud by v důsledku takto nesmyslně nastavené motivace úředníci zamítali i oprávněná odvolání, vystavoval by se odvolací orgán riziku soudních sporů, které by mohly vyústit ve stanovení povinnosti k náhradě škody za nezákonná rozhodnutí. V posuzované věci byla námitka podjatosti podána účelově s cílem protáhnout správní řízení. Kromě toho byla natolik nekonkrétní, že pokud by byla i v takovéto podobě projednatelná, představovala by nepřijatelný obstrukční nástroj v libovolném řízení před jakýmkoliv správním orgánem. Stěžovatel přitom ani na výzvu žalovaného svoji námitku podjatosti nekonkretizoval. Napadený rozsudek není možné považovat ani za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud žalobní bod o nesprávném vyhodnocení námitky podjatosti odvolacím orgánem jako celek vypořádal. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení rozsudku krajského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[20] V posuzované věci napadený rozsudek tyto požadavky splňuje. Krajský soud se v něm sice výslovně nezabýval odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 158/2014 a sp. zn. 7 As 281/2016, nicméně správní soudy nemají povinnost reagovat na každé tvrzení žalobce a obsáhle jej vyvracet, neboť jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). V rozsudku krajského soudu se přitom uvádí, že námitka podjatosti

pokračování

byla i přes výzvu k odstranění vad nekonkrétní a neprojednatelná, takže o ní nebylo nutné vydávat samostatné usnesení. Tento závěr je v napadeném rozsudku náležitě odůvodněn. Vzhledem k tomu, že oba citované judikáty se zabývají problematikou námitek podjatosti, jež nebyly projednány navzdory jejich dostatečné specifikaci, a v dané věci byla taková námitka podle napadeného rozsudku nekonkrétní, jednalo se o rozdílné případy, byť krajský soud tuto skutkovou odlišnost explicitně nezmínil. V tomto směru tak lze považovat odůvodnění rozsudku krajského soudu za dostatečné. Dále krajský soud v potřebném rozsahu objasnil, proč považuje za správnou argumentaci žalovaného týkající se námitek podjatosti vznesené vůči jeho zaměstnancům. Poukázal-li v tomto směru na část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž se plně ztotožnil, nepochybil, neboť nemusel neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130.

[21] Napadený rozsudek tak obsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněné závěry. S nimi ostatně stěžovatel polemizuje, což by v případě jejich absence nebylo možné. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek shledává přezkoumatelným, v důsledku čehož důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s kasačními námitkami o nezákonnosti rozsudku krajského soudu.

[23] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 30. 1. 2018 blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přestupku. V doplnění odvolání ze dne 27. 2. 2018 vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům krajského úřadu, neboť na základě informací, které se dozvěděl téhož dne od svého zmocněnce, má důvodné pochybnosti o jejich nezáujatosti. Zejména se jedná o finanční motivaci úředníků žalovaného rozhodovat o odvoláních tak, aby je zamítali. K tomuto tvrzení stěžovatel navrhl provedení dokazování formou analýzy platů a rozhodovací praxe úředníků odvolacího orgánu zabývajících se přestupky za účelem zjištění, zda je poměr odvolání, která zamítli a jimž vyhověly, ve statisticky významné souvislosti s jejich odměňováním. Uvedené pochybnosti nasvědčuje podle stěžovatele i to, že podle jeho zdroje byl odvolací orgán již mnohokrát bezvýsledně žádán o obdobné dokazování.

[24] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost rozhodnout o námitce podjatosti usnesením představeného úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2018, se vztahuje jen na případy jejího včasného uplatnění (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32), neboť podle věty druhé tohoto usnesení *ke námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil*. Z uvedené formulace námitek podjatosti je zřejmé, že zmocněnec, který byl za stěžovatele oprávněn jednat a rovněž vznést námitku podjatosti, o jejím tvrzeném důvodu věděl již před doplněním odvolání, nepochybně již v době podání odvolání, neboť podle stěžovatele měl disponovat dlouhodobými poznatky o finanční motivaci úředníků rozhodujících o odvoláních v přestupkových věcech k jejich zamítání. Rovněž bylo stěžovateli i jeho zmocněnci známo, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný. Tvrzený důvod podjatosti se navíc netýkal konkrétní oprávněné úřední osoby, ale všech zaměstnanců žalovaného zabývajících se agendou přestupků, takže nebylo třeba vyčkávat na informaci o úředníku, jemuž bude přidělena věc k vyřízení. Přesto stěžovatel neuplatnil námitku podjatosti v odvolání, nýbrž až téměř o měsíc později v jeho doplnění. Žalovaný tedy nepochybil, když se otázkou nepodjatosti jeho zaměstnanců zabýval až v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť s ohledem na opožděnost námitek podjatosti nebyly dány důvody pro její projednání postupem podle § 14 odst. 2

správného řádu, ve znění účinném do konce roku 2018 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 - 37, a ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 481/2019 - 21). Krajský soud tedy učinil správný závěr, že v dané věci nebylo nutné vydávat samostatné rozhodnutí o námitce podjatosti, byť v tomto ohledu chybně argumentoval nekonkrétností a z ní vyplývající neprojednatelností uvedené námitky.

[25] Ostatně Nejvyšší správní soud oproti krajskému soudu nepovažuje stěžovatelem namítanou podjatost všech zaměstnanců žalovaného za natolik obecnou, že by se jí nebylo možné zabývat. Tato námitka se totiž vztahuje ke všem zaměstnancům žalovaného rozhodujících o odvoláních v přestupkové agendě, čímž stěžovatel vymezil konkrétní skupinu potencionálně podjatých úředních osob, jejichž identifikace nemohla činit významnější obtíže. Dále stěžovatel specifikoval konkrétní zájem těchto úředníků na výsledku řízení, který měl spočívat v jejich finanční motivaci zamítnout podané odvolání. Ostatně i žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání námitkou o možné podjatosti úředních osob věcně zabýval a vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou.

[26] Nicméně uvedené tvrzení stěžovatele obsažené v doplnění odvolání neobsahuje sebemenší indicii, z níž by bylo možné reálně usuzovat na finanční zainteresovanost úředníků žalovaného na zamítnutí odvolání v posuzované věci. Nevedení dokazování v tomto směru v jiných případech pak nesvědčí o reálnosti takové obavy, nýbrž spíše o tom, že ji žalovaný i v minulosti považoval za spekulativní a neopřenu o žádné konkrétní poznatky. Stěžovatel v reakci na výzvu k odstranění nedostatků námitky podjatosti uvedl, že se jeho zmocněnec uvedenou informací dozvěděl na internetu, a poukázal na údajně obdobný motivační systém finanční správy. Ani tato tvrzení však nevzbuzují aspoň minimální pochybnost o nepodjatosti úředních osob konkrétního odvolacího správního orgánu. Přitom bylo rozumné očekávat, že měl-li zástupce stěžovatele nějaké poznatky naznačující existenci zájmu na určitém výsledku řízení buď přímo ve vztahu k příslušným zaměstnancům žalovaného, nebo alespoň úředníkům krajských úřadů rozhodujících o odvoláních v přestupkových věcech, bude schopen je přinejmenším konkretizovat. Při naprosté absenci indicií svědčících o reálnosti obavy vyjádřené v námitce podjatosti a procesní pasivity, kterou v tomto směru stěžovatel projevil, tak žalovaný nemusel provádět žádné dokazování za účelem vyvrácení tvrzení o finanční motivaci jeho úředních osob na zamítnutí odvolání. Krajský soud proto nepochybil, když takový postup označil za nadbytečný. Chtěl-li totiž stěžovatel dosáhnout řádného projednání své námitky podjatosti, včetně provedení dokazování, měl ji upřesnit tak, aby bylo jasné, na základě jakých konkrétních skutečností nabyl pochybnosti o nepodjatosti příslušných zaměstnanců žalovaného.

[27] Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru o nedůvodnosti námitky podjatosti vznesené stěžovatelem a o nepotřebnosti vedení dokazování za účelem jejího prověření, byť tak zčásti učinil na základě důvodů, jež musel Nejvyšší správní soud korigovat. Úsudkem krajského soudu o účelovém podání námitky podjatosti se pak již není zapotřebí zabývat, neboť tato otázka není podstatná z hlediska zákonnosti napadeného rozsudku.

[28] Jelikož tedy relevantní právní otázky posoudil krajský soud správně, nebyl naplněn ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[29] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném

pokračování

vyhlašování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu